

Мартин Дамянов

Рейтингът, рейтингът!

На Стоян от Разград (The Protector Of Terror)
с гореща благодарност за идеята и още нещо...

Анди Пътлър беше писател. Не по-добър от много други, но все пак добър. Обикновено пишеше нощем, когато скакалците правеха, нали разбирате, онези неща, за които често се говори в детските книжки, посветени на вечността. Анди беше добър писател, но малцина му го казваха в лицето. За това разбира се си имаше и конкретни причини – той беше висок не повече от метър и петдесет и пет (като се изключеха онези случаи в които ходеше обут с високите военни обувки на баща си), беше пъпчив, но и това не беше неговата най-голяма драма – той често ходеше с тъмни очила, беше изгубил едното си око още в най-ранно детство.

Да, Анди не беше сред най-обичаните деца, а както разбра в последствие, и мъже. За узнаването на последното се потрудиха поне една brunetka и две блондинки (те можеха спокойно да бъдат и много повече, о да), като се изключеше мис Люис – преподавателката му по астрономия в колежа, която използва лицето на Анди за да онагледни кратерите по повърхността на втората планета от слънчевата система.

Анди пишеше кратки разкази, понякога стихове, но винаги под чуждо име. Беше го страх. Страхуваше се от хората и от това, което можеха да му кажат в лицето. Страхуваше се от деня и от слънцето, от сезоните и прелетните птици, защото те задълбочаваха драмата му. Все пак всичко е един кръговрат, нали? Всичко се повтаря, ето от какво се страхуваше Анди. От това, че животът му е една пробита монета, която никой не иска.

Това беше животът на Анди, не твърде праведен, но кой ли е в това блудно време? Когато не пишеше, Анди разтоварваше стока в един от кварталните пазари на Филадельфия – риба, замразено месо или зеленчуци от които тялото му добиваше миризма идентична с тази, която таеше в душата си. Когато свършеше работа, Анди се прибираше в къщи, изкъпваше се и лягаше. Анди също сънуваше – мършави деца, които искаха да лъскаат лимузината му, блондинки в енотова кожа, които размахваха плакати с неговия лик и куп други неща. Анди просто живееше. Правеше всичко както е угодно на бога с изключение на едно нещо. Правеше го несъзнателно, разбира се, той все още таеше в душата си късче от онова, което неговите събратя по вид наричаха доброта. Но и това нямаше да му помогне, божият гняв щеше да се изсипе върху Анди и да опропасти и без това достатъчно опропастиеният му живот. Бог се отрече от Анди и наказва простосмъртната му душа, но не защото Бог не е достатъчно милостив, о не. Бог въздава справедливост всекиму и Анди не правеше изключение – той изпи горчивата чаша на живота си, и изсърба супата, сварена от собствените му лаврови венци. Анди умря в адски

мъки, защото си го заслужаваше.

Защото Анди наруши една от Божиите заповеди.

Не една от онези десет, господи не.

По-лошо. Той наруши онази неписаната, за която хората биваха наказвани най-жестоко.

АНДИ ВДИГАШЕ САМ РЕЙТИНГЪТ СИ!

„Филаделфия Морнинг Стар“ беше непретенциозен вестник с непретенциозна публика. Това го доказваше хартията, на която беше отпечатан и цената му – само пет цента. В рубриката „Избрахме за вас“ се публикуваха творби от млади и непознати все още автори. Такива, които не бяха познали горчивината на писателския труд и тежестта на лавровите венци. Под нея в графата „Оценете сами“ беше и рейтингът на публикуваните автори, който се определяше от писмата на самите читатели – просто, но практично решение. Издателите бяха решили, че няма причина, която да ги накара да се изръсят за компетентността на някой литературен критик.

„О, не!“ – казваше в ония дни Ричард Рейми, списващ рубриката, когато Опра все още водеше шоуто си по телевизията. – „Критици тук? Без мене. Ако чичко Линкълн още беше жив, щеше да ги изгори всички на кладата на свободата.“

И те му вярваха. А пък Анди Пътлър припикаше като млад елен по пощенските станции в града и пускаше едни бели пликове от онези дето лепят пощенски марки по тях. Не, вътре нямаше поздравителна картичка до чичо Джон, нито пък месечната издръжка на неродената му дъщеря. Нищо подобно.

АНДИ ГЛАСУВАШЕ ЗА СЕБЕ СИ. ВДИГАШЕ НЕЗАКОННО РЕЙТИНГЪТ СИ!

Правеше го, защото смяташе, че никой друг няма да го направи. Защото не вярваше в собствените си възможности и защото нямаше кой да го поощри, да каже: „Давай, Анди. Ти можеш старче.“ Затова го правеше. И затова си изпати. Това стана приблизително месец след Коледа – в деня, в който Мили Сейндж му предложи да напишат заедно роман.

„Роман? Господи, това е невъзможно. Та аз никога не съм писал роман. Най-много къс разказ, при това не много добър.“

Анди не беше чувал нищо за мис Сейндж, но когато провери в градската библиотека за името услужливата библиотекарка му посочи цяла лавица с книги посветени на жените, които искаха да имат големи

бюстове и богати приятели, но уви – нямаха. Анди повдигна една книга от лавицата, поднесе я внимателно към единственото си виждащо око, докато другото се беше вторачило в цветната корица като „попско дете на задушница“ и едва не припадна. Олюля се и това беше най-доброто, което можеше да направи, защото иначе при падането върху някой от острите ръбове на библиотеката можеше да загуби и другото си око.

Пред погледа му стоеше, не, „плуваше“ най-красивата жена, която беше виждал в скапания си живот – блондинката, заради която Реймънд Чандлър веднъж беше писал, че епископът би избил с шут витража в църквата. Жената на живота му – обвита в едно видение, за което той едва смееше да мечтае. Анди стоеше там и слюнните му жлези работеха с бясна скорост, защото нямаше просто какво друго да правят. Той беше влюбен – за пореден път. Не знаеше, че щеше да му бъде и за последен.

„Тази, тази...“, колебаеше се в избора на подходящата дума, „Т'ва бейби иска да пишем заедно. О, господи, о боже...“

Но Господ се беше вече отрекъл от него.

– Да. Да, Анди, желая да напиша роман за любовта на една млада дама, но ми трябва силно мъжко присъствие... Да, Анди, нещо което да прати читателките на върха на небостъргача и да ги кара да крещят оттам името на този мъж. – весел смях, примесен със звън на коледни звънчета. – Разбира се, Анди... само ти... само ти можеш да го направиш. Моля те Анди, направи го. Благодаря ти! Страхотен си. До скоро, партньоре, и... спорно писане.

„О, бой!“ – Имаше щастлив човек в този миг на тази скапана планета и името му бе Анди. Пълките изведнъж изчезнаха, косата бе вчесана назад, а погледът му изострен. Гледаше само напред – към светлото бъдеще.

Този ден и час Анди се залови здраво за писане (имаше една стара печатна машина Ремингтън, която купи от оказиона на Бърчис), но работата не му спореше, напротив. За каквото и да се хванеше, то се изпълваше от ума му като риба от ръката на мокър пияница. Един въпрос глождеше Анди и не му даваше мира: „Защо точно аз? Има толкова други писатели, които са по-добри. Защо ТЯ избра мен?“

Анди заспа трудно – беше притеснен и не сънува нищо. Впрочем, той се въртя цяла нощ в леглото и измачка всички чаршафи, гърчеше се така сякаш някой шепнеше нещо в ухото му. Нещо много страшно, толкова ужасно, че той за нищо на света не би искал да си го припомни

отново.

Утринта също не бе ведро. Анди се поля с горещо мляко, счупи пълна чиния с овлажнени овесени ядки и стъпка опашката на котката. Но най-големия удар дойде по-късно, когато разгърна новият брой на „Морнинг Стар“ и... Анди пребледня. Кръвта му се юрна надолу по вените, сякаш я гонеше първокачествено уиски и остави главата му празна. Анди вече не беше Анди – той бе просто призрак. Някакъв зъл демон бе влязъл в него и бе пил от кръвта му, докато го остави без дъх. Най отдолу под графата за рейтинга бе написано с ръкописен шрифт:

Анди си вдига сам рейтингът. Не се ебавай с рейтинга, Анди!

Той постоя прав още минута, докато осъзнае, че подът бе това под краката му и няма защо да го трие с нос, затова седна. Но от това не му стана по-ведро, беше потресен. „Как може Ричард Рейми да напише такова нещо?“ – беше въпросът, който трябваше да си зададе Анди, ако имаше здрав разум, но тъй като нямаше въпросът му изглеждаше приблизително така: „Кой може да знае? Кой е това...“

Но не можа да си отговори, защото телефонът иззвъня. И Анди го вдигна.

– Как си, сладур?

– Благодаря, добре. – каза Анди с глас, който би стреснал и мъртвец.

„Даже много добре, ако се има предвид човек, който бърше прозорецът със старите си, захабени гашета.“

– Как върви?

– Нашето взаимно начинание, ли? О, върви много добре. Даже страхотно. Сам се пише.

– Не се съмнявам. Давай, тигре! Утре ще ти звънна пак.

– Благодаря ти, Мили.

И наистина след обаждането на Мили нещата с романа потръгнаха като по мед и масло. Сам се пишеше, да не повярва човек. Сякаш някакъв магьосник бе изтрил с вълшебна пръчица всички лошотии от главата му и ги беше заместил с дъх на мускус и прясно окосена трева. Анди пишеше и при това не лошо. Той просто трябваше да повярва в силите си и Мили му бе дала тази вяра. Някога Умберто Еко бе казал или пък щеше да каже, че всеки има правото да заяви сам собствената си истина, защото както той казваше или щеше да каже: „Всеки си има собствено понятие за истина, която може да бъде обособена в една задоволителна приблизителност.“ Умен човек беше Умберто Еко. Или пък щеше да бъде.

А Анди пишеше... Описваше своята истина, която макар и тъжна бе хубава. Харесваше се или пък щеше да се хареса на много хора. Анди обаче никога нямаше да узнае това. В това се състоеше орисията му.

Някъде към три след полунощ някой наруши тишината. „Нещото“ разби прозорецът му и се натресе във всекидневната. Търкулна се два пъти и се удари в крака на стола. Анди го вдигна – масивен камък – гранит, ако се съдеше по оскъдните му познания по минералогия, обаче без ръбове. Нямаше нищо по него освен един надпис, който гласеше:

„Анди, престани да се ебаваш с рейтинга. Ще те убия!“

Анди изпусна камъкът и повърна върху него. Повърна кръв, макар и да знаеше, че това е невъзможно за човек, който няма стомашно-чревни проблеми – беше го чел в медицинския колеж, преди да напусне. Повърна и бръмбари – едни такива черни, с остри рога и дълги крака – видя как се удължават тънките червени ивици, когато те се разбягаха по гладкия под.

„Трябва да ги изтрия. Преди кръвта да се е съсирила...“ – помисли си той и се хвана като удавник за сламка за трезвата мисъл. Изстреля се като ракета в банята и се върна с една бяла кърпа.

Бърса в остатъка от нощта.

На сутринта телефона извънтя отново и наруши неспокойния сън на Анди. Все още сънен той стана и се затътри към телефона. Не помнеше нищо от съня си, не знаеше нищо, а намотаните чаршафи зад него говореха друго: „Знаеш, Анди, не се прави на идиот. Ти просто не искаш да си спомниш. Не можеш и не искаш, иначе ще умреш!“

– Ало, Анди ти ли си? Виж какво, излизам на пазар, таксито ме чак а и нямам много време. Как върви при теб?

– Страхотно, Мили. – изблея в слушалката Анди.

– Сигурен ли си? Струва ми се, че гласът ти не е като хората. Да не си болен, а? Вземи аспирин или нещо облекчаващо...

– Нищо ми няма, Мили, добре съм. В страхотна форма, само малко съм сънен. – Но Анди знаеше, че не е добре. Болеше го цялото тяло. – Ти как си?

„Аз й зададох въпрос, Боже господи. И тя няма да ми се разсърди затова!“

– Аз съм в отлична форма, скъпи. Като свършим романа ще те водя на почивка. Ходил ли си на Бахамите?

– Не, Мили. – и искаше да продължи „Обичам те Мили“, но вместо това каза първата глупост, която се появи на върха на езика му – не съм ходил, пък и нямам бански.

– Ооо, ще си купиш, глупчо. Хайде залавяй се за работа!

– Сядам веднага.

И Анди седна, дори не си оправи леглото. Писа цял ден и половината от нощта. Писа докато не му излязоха мазоли по ръцете. Даже не усещаше повече болката – Мили я беше изцерила. Тя беше вълшебница.

Анди дописваше четвъртата глава, когато дочу странният шум. Беше като шум от пукащи се пуканки, но в момента Тод Смарт целуваше Даян и затова не му направи особено впечатление. Нещата се развиваха добре и скоро след като умреше чичото на Даян, те щяха да се оженят, пък и сумата си я биваше – двеста хиляди долара плюс ценни книжа. Чакаха ги безоблачни дни освен ако... освен ако този шум не престанеше.

А той не престана.

Анди вдигна глава и видя. От това, което видя му излязоха свитки пред очите. Повърна слуз, примесена с жлъчка – гадна зелена субстанция, от която му прилоша, стомахът му се свлече надолу към задника и се смеси с червата му. Столът изкърца и скоро Анди се озова с поглед вперен в тавана и въображение, което казваше на марсианците да не го ядат.

Стената пред бюрото на Анди се беше напукала, мръсният тапет се беше разкъсал, сякаш някой го бе раздрал с шило и мазилката зад него зееше – големи разкривени букви, като тези върху надгробната плоча на леля му Сюзън:

„Анди, не се ебавай с шибания рейтинг. Ти вече си мъртъв!“

„Нне се ебавам... Вече не се...“ – рече сухо Анди.

Анди припадна.

Телефонът звънна на следващата утрин. И на по-следващата, и на по-следващата... Анди не спираше да пише – сядаше веднага щом Мили се обади и щом болката попремине – силна пареща болка, която се зараждаше зад гръдната му кост, но за да го тормози още повече се разпростираше към ребрата и гърба. Анди страдаше, но страдаше безмълвно – като мъченикът на своя кръст, защото Анди беше открил вече своя кръст. И той се наричаше Мили, и Анди с удоволствие би се полюшвал на него. Още малко, още една глава, още един ред...

Анди не дописа този ред, защото гръм удари земята и разтресе всичко. Грохотът удави и последната молитва на Анди, гробовен глас се зароди в грохота и се пренесе с цялата си сила и мощ в мозъка му.

„Не се ебавай с проклетия рейтинг, кучи сине! Скоро ще умреш.“

Навън валеше порой. Не спираше и нямаше такива изгледи за близките няколко часа. Анди също плачеше, но неговите сълзи щяха да пресъхнат и то много скоро. „Съвсем скоро“ – пееха русалките, а някъде там Тод Смарт имаше своята Даян и заедно пропиваха парите на чичо й.

Телефонът иззвъня и на следващата утрин, но никой не го вдигна. Анди Пътлър беше отпрашил с гълъбите. „Карцинома Езофаги“, бе казал патолога с димяща в устата цигара, сиреч рак на хранопровода. „Мнооого метастази, бе братче, къде си бил в гъбите толкоз време. Що не дойде по-рано?“

Никой не слушаше патологът, а той си работеше – сам, оплескан в кръв, въртеше скалпелът като че ли беше молив и рисуваше – да рисуваше само че розите му бяха прекалено кървави. И на вкус бяха такива. Казват, че патоанатомите опитват от всичко.

Шепа архидяволи се изсипаха в пкъала, сякаш ги гонеше самият Свети Петър с инжектор в ръка (имай предвид инжекция). Изсипаха се точно пред Луцифер и го поздравиха:

– Здравей, Луцифер! Да живее името ти!

– Млъкнете, простаци! – изкряска им Луцифер, сякаш бяха не дяволи, а безразборно бърбещи ученички. И се отдаде отново на блаженството си.

Един от най-старшите дяволи се приближи до него и плахо прошепна в ухото му:

– Аве, Луцифер, да изтрием ли образът на блондинката?

– Каква блондинка? – извика Луцифер с глас понесъл всички несгоди на Ада.

– Как каква, Луцифер, онази, която обитаваш вече три месеца – Мили Сейндж, онази заради която епископът... – не посмя да се изхили дяволът, защото бе внезапно прекъснат. Пък и не трябваше.

– Мили? – прошепна залисано Луцифер – А, да изтрийте я. Все едно никога не е съществувала.

И продължи да чете. Само от време на време възкликваше:

– Добър е! Дяволски добър! – и се усмихваше дяволито. – Само де то трябваше някой да го побутне. – И със слад, която досега не бе виждана Луцифер галеше тризъбеца си.

На корицата грееше надпис със златни букви:

„Кралицата на нощта“

от Анди Пътлър.

Когато приключи с книгата, Луцифер стана, протегна се, взе я от масичката и се затътри към библиотеката. Беше голяма – дълга колкото живота и почти толкова висока. Постави книгата на най-високия рафт, където стояха най-добрите неща и доволно потри ръце. Това беше дяволската библиотека. В нея влизаха книги, които никой, никога нямаше да види и прочете.

– А, сега, кого, кого... – зачуди се Луцифер. Миг след това широка усмивка озари лицето му. – Сещам се за един...

КРАЙ

© Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1334>]